

Δύο οι αρχές
στην πράξη, στη ζωή και στις σχέσεις μου
στον χαρακτήρα, στην κοινωνία και στην ιστορία του ανθρώπου
στη φύση

Προσπάθεια μίας ζωής καταλήγει σε πράξη μίας στιγμής
Δημιουργία ολόκληρων πληθυσμών, πόλεων και πολιτισμών χάνονται από μία στιγμιαία επίθεση,
εχθρική
Μα ο εχθρός δεν είναι απέναντι
Μέσα μας είναι
Δάση ανεπτυγμένα στους αιώνες καταστρέφονται από μια μόνο σπίθα πυρκαγιάς
Αυτοκαταστροφή
Δική μου, της κοινωνίας, της φύσης
Τρόπος για συνέχεια
Διότι αλλιώς, πως θα γινότανε;
Αν επιτρέπαμε στις στιγμές ευτυχίας να γίνουν μόνιμες, τότε τι θα απέμενε να δημιουργήσουμε;
Αρχικά θα βαριόμασταν
Ύστερα η αδράνεια θα έφερνε αίσθηση ματαιότητας,
η ματαιότητα θα έφερνε μελαγχολία και κατάθλιψη
και τελικά δυστυχία
Αυτό νιώθουμε υποσυνείδητα και επιστρατεύουμε τις δύο αρχές για χάρη της συνέχειας
Δημιουργία και καταστροφή
Δύο οι τάσεις
Δύο τα γένη

Ευτυχία και κατάρα μου
Γεννήθηκα φορέας και των δύο
Από τη μία η αρχή της δημιουργίας
Πολύς καιρός οικοδόμησης
Κόπους, χρόνους, τρόπους
Θυσιάζω για τους στόχους
Σαν εγκυμοσύνη μοιάζει
Όλο το είναι στην υπηρεσία της δημιουργίας
Κι είμαι εκεί σα μία γυναίκα
καταφέροντας να αντέχω τον πόνο.
Πονάω, εξαντλούμε,
μα με πείσμα ενστίκτου ξεσκίζω τα σεντόνια
και καταφέρνω τη γέννα
Για λίγο νιώθω την ευτυχία
Και τότε κάτι δε μου το συγχωρεί
Κάτι νιώθω να με ενοχλεί
Πριν καλά καλά προφτάσω να πάρω στο στήθος μου το βρέφος
και με συνέχεια να το θρέψω,
γεννιέται μέσα μου η δεύτερη αρχή

Αυτή της καταστροφής
Σφάζω το δημιούργημα, σα να μην ήμουνα εγώ ο ίδιος που το γέννησα
Σαν τον Ηρώδη
Ή σαν τον μαύρο αρσενικό γάτο,
που προτού καν η μάνα συνέλθει από τους πόνους και την εξάντληση της γέννας,
ορμά και πνίγει τα μικρά της

Δε θα μπορούσα να μη μισώ αυτόν τον άντρα μέσα μου
Και δεν είναι μόνο στην πράξη μου
Το κάνει συνέχεια
Ότι όμορφο δω, δημιουργήσω, αγγίξω
σπεύδει να το καταστρέψει
Σαν το παιδί που, αφού συναρμολογήσει το παιχνίδι του, το σπάει
Αισθάνεται πως παιχνίδι δεν είναι το δημιούργημα, αλλά η δημιουργία
Κι ύστερα παίρνει τα σπασμένα κομμάτια και προσπαθεί να δημιουργήσει κάτι καινούριο
Να αναδυθεί μέσα από τις στάχτες του
Κι ύστερα πάλι...

Όμως εγώ έχω αρχίσει να εξαντλούμε
και να θυμώνω με αυτήν την κατάσταση
(πράγμα που -όμοια με τις δύο αρχές- μπορεί να αποβεί είτε δημιουργικό, είτε καταστροφικό)
Δεν μπορώ να μη μισώ αυτόν τον άντρα μέσα μου
Όμως, περισσότερο ακόμα, μισώ το ότι δεν είναι μόνος του
Ας ήταν μόνο η καταστροφή
Χωρίς τύψεις, χωρίς ελπίδες...
Ας ολοκλήρωνα την αυτοκαταστροφή...
Ή -ακόμα καλύτερα- ας ήταν μόνο η δημιουργία
Χωρίς φόβους
Ας ολοκλήρωνα τη συνέχεια...
Μα αυτή η εσωτερική συνύπαρξη των δύο αρχών είναι εξαντλητική
Σαν δύο ανάξιοι – άθλιοι γονείς μαλώνουν μέσα μου ο άντρας με τη γυναίκα
Δε μπορούν ούτε να συνυπάρξουν, ούτε να χωρίσουν
Και μου γαμάνε τη ζωή